

Mūsu māja atrodas Ostgalā. Lai piedod Gāliņciema vai Pārventas iedzīvotāji, bet man vienmēr ir licies, ka Ostgals – tas ir kas īpašs. Ka šī ir īstā Ventspils. Mana mamma laiku no laika man stāsta par to, ka uz skolu gājusi pāri pļavām un visapkārt esot ganījušās govīs. Tātad – nekā vēl nebija, bet Ostgals jau bija. Gandrīz kā bībelē – vispirms bija Ostgals un tad Dievs radīja pārējo pasauli. Skaisti.

Tikai man ir šādas – tādas pretenzijas, jo nekas, arī Dieva paša radītais, nav perfekts. Nu, teiksim – zeme. Patiesībā, kāda tur zeme – kāpu smilts – pelēka un putekļaina un lāpstas dūriena dziļumā jau var bērnus laist spēlēties – nav nemaz smilšu kaste jātaisa. Bērniem labi, bet ko darīt tādām, kas grib, lai jele kāda puķe pie mājas stūra izaugtu, par tādu smalkumu, kā gurķis vai tomāts, nemaz nerunājot? Kas ir mēģinājis Ostgalā kaut ko izaudzēt, tas mani sapratīs – kūdras maisi, melnzemes kravas, putnu mēsli, nātru virca, olu čaumalas, komposts, kurā tu cilvēks visu ziemu liec miziņu pie miziņas, serdīti pie serītes un esi gatavs iet uz tiesu prasīt laulības šķiršanu, ja atklāj, ka vīrs ābola serdi ir izmetis parastajā atkritumu kastē – tas viss pazūd šai smiltī, kā nebijis. Kādi tik šķidrums un mēslojums un laba un jauna pieminēšana nav klājusies pār šo smilti! Bet šai nekas. Ne tā grib svešus mēslus, ne tā spēj saturēt ūdeni – stundu pēc lietus viss ir sauss kā Sahāras tuksnesī. Katrā otrajā sētā redzams plastmasas bundulis ar laistāmo ūdeni. Mana omamma to sauca par gurķu ūdeni. Kaut gan, jāteic, čuguna vai bleķa vannu laiks bija labāks – kas bērnam var būt vilinošāks par zaļu un saulē uzsilušu laistāmā ūdens vannu, kur bez paša vēl var atrast pa kādam kāpuram un sliktstošai vabolei vai pa pelei. Man ir viens labs paziņa, kas no Gāliņciema pārcēlies pie mums – aborigēniem. Viņš, kaislīgs dārzkopis būdams, rokas vien noplātīja un noteica: “Nu tādu zemi manas acis nav redzējušas!”.

Tas nu par zemi. Otra lieta, pie kā Dieviņš nav līdz galam piedomājis, ir vējš. Kaut gan – kas viņam ko domāt – vīrietis taču. Vai viņš zina, ko nozīmē nogulēt nakti uz ruļļiem, no rīta iziet uz darbu un pēc piecām minūtēm izskatīties vēl sliktāk, nekā iepriekšējā vakarā vēl pirms matu mazgāšanas un ruļļu tīšanas? Nezin. Ja būtu bijis sieviete, tad nemūžam nebūtu izdomājis Ventspils vējus. Nu augstākais – tādu vieglu brīzīti, lai glīti safrizētie mati tā smuki viļņojas. Un viss. Kādreiz varbūt tas nebija tik aktuāli – uzsēja lakatiņu un viss kārtībā. Kaut gan – ko tad dāmas un kungi ar savām cepurēm? Nē, šitie vēji vienreiz ir jāizbeidz, vai Ventspili jāpasludina par no frizūrām brīvo zonu. Putas un lakas un fēni un taisnotāji un sprādzes un sazin kas – un viss velti. Vai nu audzē bizi vai griez matus nost. Trešā opcija nav dota. Un tad veļas žāvēšana – tu akurāti izkar dvieļus un palagus un priecīgs berzē rokas, ka nu tik smuki viss izžūš, bet kad vakara krēslā eji pēc vešas, tad nevari saprast, kā lai to visu atmudžina – kaut griez nost striķi ar visām ķisendrānām un nes mājās, lai mierā un klusumā var ņemties un pētīt, kur striķis, kur knaģis un kur vispār veša. Jo vējš visu ir sagriezis un satinis virpuļu virpuļiem, lai mājasmaītei nav iemesla sūdzēties par garu laiku. Kamēr tiek pie tīra palaga, rīts jau klāt.

Nu jā, un trešā lieta, kas ir raksturīga Ostgalam, bet mani, kā sievieti, pagalam apbēdina, ir tie augstie žogi. Nu kā tu cilvēks lai dzīvo, ja nezini, kas pie kaimiņa notiek? Ja neredzi, kādas puķes izaugušas, kāda mašīna iegādāta, ja nevari mājās ar vīru apspriesties par to, ka tiem nu gan tas šķūnītis reiz jāsalabo? Nekāda ieskata un nekādas atsevišķo vienību integrācijas sociumā! Nu labi, es esmu gana gara un ja vēl laiku no laika palecas, var tīri jauki iet pa ielu un visu redzēt un visu apskatīt un pat zināt, kurā vietā tavs ģimīs satiksies ar suņa ģīmi, kuram gan netiek tāda lūrēšana viņa sētā un teritorijā. Bet ko lai dara tie īsie? Viņiem tiek atņemta tik svarīga un intelektu attīstoša nodarbe, kā lūrēšana svešā sētā. Kas vēl var būt interesantāks?

Tā mums te, Ostgalā, iet. Ja tā palasa – grūti. Bet es mīlu šo smilti un vējus, jo šo smilti un vējus mīlēja mans opaps un omamma un mana mamma. Mana kritiskā nostāja ir tikai un vienīgi tēva nopelns – viņš nāk no Zemgales un tas visu izskaidro, jo Ostgalā dzimst tikai visoptimistiskākie cilvēki – citādi nemaz nevar būt.